

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sacerdotale Ad consuetudinem S. Romanæ Ecclesiæ
aliarumque ecclesiarum ex Apostolic[a]e bibliothec[a]e ac
Sanctorum Patrum iurium sanctionibus, &
ecclesiasticorum doctorum scriptis ...**

Venetiis, 1579

Qu[a]e sint q[uae] impedia[n]t co[m]mun]ica[n]du[m]. c. 78.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40307

Qui impediuntur ad communicandum:

Quibus Eucharistie Sacramentum dispensandum sit, & quibus non. Cap. 77.

Dico superius qualiter sacratissimo corpus Domini nostri Jesu Christi sit rite consecrandum: restat nunc dicendum quibus, & qualiter sit dispensandum. Ubi primum notandum, quod sacerdos ex debito officii sui debet suos parochianos & subditos diligentius verbo & exemplo informare, & inducere ad deuotionem tanti, tamque salutiferi sacramenti. De cele. miss. ca. Sane. Nam in immensitate tanti sacramenti oculus caligat rationis: Credere enim iubemur, discutere prohibemur: sed hinc quod S. Ro. Ecclesia credit, eos ad credendum inducat: & quod ab ea deuiare nec in vita nec in morte intendat, ut accedat quod legitur. 2. q. 4. Duo ista. De here. ca. Ad abolendam. & eo. tit. cap. super eo. lib. 6. Aduertendum est autem, quod sacerdos propter periculum effusionis sanguinis Christi, non communicat populum de sanguine ex calice. Sed hoc nihil refert, quia in hostia consecrata est totus corpus, & totus sanguis, anima & diuinitas Christi: & similiter in calice, consecrato, sanguine, est totus Christus, sicut in hostia, ut predictum est. Sacerdos autem rationabiliter suscipit utrumque in missa: quia hoc facit in memoriam passionis Domini nostri Jesu Christi: in qua totus sanguis Christi fuit a corpore separatus, & in terra sparsus.

Quae sint quae impediunt communicandum. Cap. 78.

Sacerdos igitur sacrum officii corporis dispensaturus, debet illud dare omnibus Christi fidelibus, saltem semel in anno, postquam ad annos discretionis peruenierint, tam masculis quam feminis. De pen. & re. c. ois vtriusque: nisi aliqd impedimentum occurrat. **I**mpedimenta autem sunt ista: **P**rimo, ois hereticus, schismaticus, excommunicatus. 1. q. 1. c. 1. Reperitur. Simoniacus, publicus peccinarius, & notorius peccator, vtz, phellus, vel conuictus, vel damnatus de crimine, ita quod nulla possit tergiversatione cessari, non est excommunicatus, si in talibus perseveret: quod hoc sacrum dandum est penitentibus, & non perseverantibus in peccato. Nam ex institutione ecclesie nullus debet excommunicari, nisi prius confiteatur. c. ois. de peni. & re. supra alleg. Ubi, quod sacerdos scit aliquem publicum peccatorem, non debet eum excommunicare, nisi ostendat de emendationis proposito. Si autem sciverit peccatum subditi secretum, & ille in peccato persistit, non debet eum excommunicare, nisi ostendat de emendationis proposito.

cononem

cōionem in publico, ex officio tenetur ipsam cōicare. ext. de of.
ord. c. si sacerdos exemplo Ebrii, qui Judam cōicauit: quē scie-
bat esse traditorē. ¶ Secūdo, non est cōicandus hystrio, magus,
sceticus, leno, et alijs publicis et iniustis actibus deseruientia.
De cons. di. 2. pro dilectione. ¶ Tertio, pueris ante annum di-
cretionis, et amentibus et furiosis non est dandum hoc sacm.
Si tñ furiosus habet lucida intervalla, et deuote petit sacm su-
perueniente furia pōt cōicari: nisi timeatur de vomitu, vel spu-
to, vel alia irreuerentia sacri. 2. q. 6. cap. 15. qui. Idem dicendum
de phreneticis. ¶ Quarto, infirmati et petenti sacm, si timeatur
de vomitu, non debet dari. predicto c. Is qui. ¶ Quinto, pollu-
to pollutione nocturna, que puenit in causa pcti mortalis, pu-
ta, qz p̄sensit in cogitationē turpem carnalem, vel quia studiose
inebriatus est, vel crapulatus: si ex aliqua istarū causarū sequit
pollutio: prohibendus est a cōione. Si vero ex demone, vel in-
firmitate, vel purgatione nature hoc euenit: non est ei denegan-
da cōio. ¶ Sexto, iugati debent per tridniū ante sacri cōionē
abstinere ab actu carnali. De cons. di. 2. c. ois homo. Qui si vo-
luptate ducti inuicem miscentur, prohibendi sunt a cōione. 3. q.
4. c. vir cū propheta. Similiter si i delectatione, ebrietate, vel
crapula non fuit deliberatio: quis fuerit pcti veniale non de-
bet ei denegari sacm. Melius tñ esset pro tali die abstinere a
cōione. ¶ Septimo, prohibent a cōione pugnantes in uello.
2. q. 5. ca. monomachia. et non debet ei dari cōio. ¶ Octauo, nō
ieiunis: nisi in necessitate. De cons. dist. 2. c. liquido. 7. q. 1. ca. nihil.
Non impedit cōiones, si quis lauando os, aliquid cibi, qd inter-
dentes remāserat, vel modicū aque deglutiret, qz per modū sa-
liue illud accepit: et p̄tra voluntatē deglutit. Si quis ante me-
diā noctē cibū sumpserit, siue dormierit, siue non, pōt cōicare.
Si vero post mediā noctē, nō pōt: nisi in mortis periculo p̄stari-
tus. Hec S. Tho. in 3. par. q. 30. ¶ Dandum est aut hoc sacm
personis fidelibus, puris, et sine pctō mortali existentibus: quia
sacm purū est: ideo pure a puris sumēdū est: qz q̄ aliter sumit,
indigne sumit: et q̄ māducat et bibit indigne hoc sacm, iudicūz
sibi manducat et bibit. 1. Cor. 11. Demoniaci si illud deuote pe-
tāt dari oīz: qz posset esse causa sue liberationis. Mulieri puere-
perg, vel menstruū patiēti dari debet: sed melius est super sedē

re vsq; ad purificationē, pp reuerentiā sacri. Leprosi et mor-
bo Gallico laborantibus, corrosis et consumptis labijs et denti-
bus, si timetur de periculo eiectionis, dari non debet, alias coi-
candi sunt. Coicandi sunt et condemnati ad mortem, et hereti-
ci, si illud deuote petunt. 13. q. vii. c. fi. de pgn. et requis. c. in clem.
Si autē hie non poterunt, credant in Chm: quia hoc est spūa-
liter manducare. De consec. dis. 2. cap. vt quid paras. Excoicatio
nunq; dari debet corpus Christi: nisi in articulo mortis, et illud
deuote petenti: absoluto eo pri⁹ ab excoicatione: et prestita cau-
tione satisfactionis, sicut tenetur: et et prestito iurō sacerdoti: q;
si sanabitur, pntabit se illi, qui eum pōt absoluere. Quod si non
fecerit: reinci dit in eandem sniam excoicationis. Siquis excoi-
catus, vel notorius peccator mittit pro confessore vt cōfiteatur,
et interim amittit loquelam, si ostendit signa contritionis facta
fideiussione a parentibus vel amicis, absoluetur et communica-
bitur. Idem fiat si sensum perdidit, et probari possunt signa
contritionis. Hec ex sacris Theologis in 4. sentē. excerpta sunt.

De triplici eucharistię sacramenti sumptione. Cap. 79.

Mores esse huius sacramenti sumendi rōnes ex patrum tra-
ditione docuit sacra Tridentina Synodus. Sess. 3. cap. 8.
Primo sacramentaliter tm̄, quo modo pctōres sumūt, qui sine
debita atq; corporisq; pparatione sumere audent, atq; hi nullos
ex sacramento fructus percipiunt, imo damnatiōne. Secundo
spūaliter tm̄, atq; ita sumunt illi, qui desiderio ac voto propo-
situm illū celestem panem edunt, qui tametsi non oēs, maximos
quidem vtilitatis fructus fide viuā, que per dilectionē operat,
inde percipiunt. Tertio sacramentaliter et spūaliter: hoc modo
sumunt, qui adhibita debita pparatione ad hoc sacramen-
tum sumendum accedunt, hiq; amplissimos atque vberimos
ex ipso fructus consequuntur.

**Modo communicandi populum in ecclesia, tam
in Pascha, quam in alijs diebus. Cap. 80.**

Quia forma cōicandi populum in ecclesia, hic ritus fer-
uandus est. Sacerdos reconciliatis penitentibus, se de-
bet ad missam pparare, et tot particulas consecrare, quot pō-
pulo suo sufficere credit. Finita missa, retentis paramētis, vel
si non celebrazit, pro tunc indutus superpelliceo cum stola, ce-
reis